

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (peto vijeće)

26. veljače 2015.*

„Žalba – Članak 340. stavak 1. UFEU-a – Ugovorna odgovornost Unije – Članak 272. UFEU-a – Arbitražna klauzula – Šesti okvirni program za istraživanje, tehnološki razvoj i demonstracijske aktivnosti – Ugovori koji se odnose na projekte Ontogov, FIT i RACWeb – Prihvatljivi troškovi i iznosi koje je Komisija isplatila – Deklaratorna tužba – Izostanak postojećeg i stvarnog pravnog interesa“

U predmetu C-564/13 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 31. listopada 2013.,

Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion, sa sjedištem u Ateni (Grčka), koji zastupaju V. Christianos i S. Paliou, *dikigoroí*,

žalitelj,

druga stranka u postupku je:

Europska komisija, koju zastupaju R. Lyal, B. Conte i D. Triantafyllou, u svojstvu agenata, uz asistenciju S. Drakakakisa, *avocat*,

tuženik u prvostupanjskom postupku,

SUD (peto vijeće),

u sastavu T. von Danwitz, predsjednik vijeća, C. Vajda (izvjestitelj), A. Rosas, E. Juhász i D. Šváby, suci, nezavisna odvjetnica: J. Kokott,

tajnik: L. Hewlett, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 24. rujna 2014.,

nakon što je saslušao mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 6. studenoga 2014.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Svojom žalbom Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion zahtijeva ukidanje rješenja Općeg suda Europske unije Planet/Komisija (T-489/12, EU:T:2013:496, u daljnjem tekstu: pobijano rješenje), kojim je potonji odbacio kao očito nedopuštenu njegovu tužbu podnesenu na

* Jezik postupka: grčki

temelju članaka 272. UFEU-a i članka 340. stavka 1. UFEU-a, kojom je tražio da se utvrdi da je Komisija odbivši troškove za osoblje koji se odnose na rukovodeće osoblje koje predmetno društvo zapošljava povrijedila nekoliko s njime sklopljenih ugovora i da su stoga ti troškovi prihvatljivi te ih ne treba vratiti Komisiji.

Okolnosti spora

2 Okolnosti spora opisane su u točkama 1. do 22. pobijanog rješenja na sljedeći način:

- „1. Tužitelj, PLANET AE Anonymi Etaireia Parohis Symvouleftikon Ypiresion, konzultantsko je društvo koje se bavi područjem upravljanja poduzećima i projektima. Surađuje s međunarodnim i europskim partnerima, među ostalim i Komisijom [...], u sektoru konzultiranja u području strategije, informatike i upravljanja projektima.
2. Ovaj se predmet odnosi na prava i obveze Komisije koji proistječu iz ugovora zaključenih s tužiteljem za tri istraživačka projekta. Ti su ugovori utemeljeni na Odluci br. 1513/2002/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 27. lipnja 2002. koja se odnosi na Šesti okvirni program za istraživanje, tehnološki razvoj i demonstracijske aktivnosti koji doprinose stvaranju europskog istraživačkog prostora i inovacijama (2002.-2006.) (SL L 232, str. 1.).
3. Preciznije, riječ je o ugovorima sklopljenima između Europske zajednice, koju zastupa Komisija, i:
 - tužitelja, kao koordinatora i člana konzorcija, potpisanom 17. prosinca 2003., za projekt ‚Ontology enabled E-Gov Service Configuration’ (Ontogov, br. 507237);
 - Forschungszentrum Informatik an der Universität Karlsruhe, kao koordinatora konzorcija kojeg je tužitelj bio član, potpisanom 21. prosinca 2005., za projekt ‚Fostering self-adaptive e-government service improvement using semantic technologies’ (FIT, br. 27090);
 - tužitelja, kao koordinatora i člana konzorcija, potpisanom 18. prosinca 2006., za projekt ‚Risk Assessment for Customs in Western Balkans’ (RACWeb, br. 45101) (u daljnjem tekstu, za sve navedene ugovore: ugovori o kojima je riječ).
4. Člankom II.24. stavkom 1. točkom (a) ugovora o kojima je riječ predviđeno je da se financijski doprinos Europske unije temelji na prihvatljivim troškovima koje prijave ugovorne stranke.
5. U skladu s člankom II.8. ugovora o kojima je riječ, Komisija mora, prije povrata troškova koje prijavi konzorcij i/ili ugovorne stranke na kraju svakog razdoblja izvještavanja, ocijeniti i odobriti izvještaje i rezultate. U skladu sa stavkom 4. istog članka, Komisijino odobrenje izvještaja ne podrazumijeva isključenje revizije ili nadzora, koji se može provesti u skladu s odredbama članka II.29.
6. Člankom II.29. ugovora o kojima je riječ predviđeno je sljedeće:
 - „1. U svakom trenutku trajanja ugovora i pet godina nakon završetka projekta Komisija može provesti revizije, bilo uz pomoć vanjskih znanstvenih ili tehnoloških revizora bilo uz pomoć samih Komisijinih službi, uključujući Europski ured za borbu protiv prijevара. Te se revizije mogu odnositi na znanstvene, financijske, tehnološke i druge aspekte (poput računovodstvenih i upravljačkih načela) koji se tiču pravilnog izvršavanja projekta i ugovora. Te se revizije provode na povjerljivoj osnovi. Iznosi za koje se nakon tih revizija utvrdi da se duguju Komisiji mogu biti predmet povrata, kako je to naznačeno u članku II.31. [...]”

2. Ugovorne stranke obvezne su neposredno Komisiji staviti na raspolaganje sve detaljne podatke koje bi ona mogla tražiti radi provjere pravilnog izvršavanja ugovora.
3. Ugovorne stranke obvezne su tijekom razdoblja od pet godina od završetka projekta čuvati izvornik ili u iznimnim opravdanim slučajevima ovjerene preslike izvornika svih dokumenata koji se tiču projekta. Ti se dokumenti moraju staviti na raspolaganje Komisiji kad se zatraže tijekom provođenja revizije u okviru ugovora.'
7. U skladu s člankom II.31. stavkom 1. ugovora o kojima je riječ, 'kad je iznos ugovornoj stranci isplaćen neosnovano ili kad je, u skladu s uvjetima iz ugovora, opravdan povrat, ugovorna stranka obvezuje se iznos o kojem je riječ vratiti Komisiji pod uvjetima i u roku koje ona odredi'.
8. Naposljetku, sukladno članku 12. ugovora o kojima je riječ, na njih se primjenjuje belgijsko pravo. Člankom 13. propisano je da je '[O]pći sud [...] ili Sud Europskih zajednica, ovisno o slučaju, nadležan za sporove između Zajednice i ugovornih stranaka kad je riječ o valjanosti, primjeni ili tumačenju ovog ugovora'.
9. Tijekom razdoblja između 17. i 21. studenoga 2008. te 4. prosinca 2008. vanjsko revizorsko društvo provelo je za odjel vanjske revizije Glavne uprave (GU) za 'Informacijsko društvo i medije'(u daljnjem tekstu: GU Informiranje) financijsku reviziju tužitelja usmjerenu na prijavljene troškove za određena razdoblja u vezi s projektima Ontogov, FIT i RACWeb.
10. Porukom elektroničke pošte od 8. travnja 2009. revizorsko društvo poslalo je tužitelju privremeni izvještaj o reviziji kojim su dovedeni u pitanje, posebice, troškovi osoblja koji se odnose na tri člana [njegova] rukovodećeg osoblja (u daljnjem tekstu: sporni troškovi).
11. Dana 29. svibnja 2009. tužitelj je podnio svoja očitovanja na predmetni privremeni izvještaj o reviziji.
12. Dana 10. srpnja 2009. tužitelj je podnio izmijenjenu izjavu o troškovima, uz prihvatanje određenih preporuka revizorskog društva.
13. U dopisu od 11. studenoga 2009. odjel za vanjsku reviziju GU-a Informiranje iznio je razloge zbog kojih ostaje pri zaključcima iz privremenog izvještaja o reviziji te je tužitelju proslijedio konačni izvještaj o reviziji.
14. Dopisom od 23. prosinca 2009. tužitelj je osporio usklađenost revizije te je pozvao Komisiju na sastanak kako bi pružio detaljne informacije o svojim prigovorima.
15. Dana 4. ožujka 2010. održan je sastanak tužitelja i odjela za vanjsku reviziju GU-a Informiranje. Zaključeno je da će tužitelj Komisiji dostaviti dodatne elemente koji se odnose na sudjelovanje njegova rukovodećeg osoblja.
16. Dopisom od 19. travnja 2010. tužitelj je Komisiji proslijedio dodatnu dokumentaciju koju se obvezao dostaviti.
17. Dopisom od 10. svibnja 2010., odjel za vanjsku reviziju GU-a Informiranje obavijestio je tužitelja o svojoj namjeri provedbe dodatnog nadzora (*follow-up audit*) u njegovu sjedištu te je proslijedio popis dokumenata koje će biti potrebno predati tijekom nadzora. Taj nadzor proveden je između 20. i 22. srpnja 2010.
18. Dana 3. rujna i 9. prosinca 2010. tužitelj je pružio dodatne informacije tražene tijekom spomenutog dodatnog nadzora.

19. Dopisom od 22. prosinca 2010. odjel za vanjsku reviziju GU-a Informiranje obavijestio je tužitelja da je odlučio djelomično izmijeniti zaključke iz svojeg izvještaja tako što će prihvatiti određene troškove, međutim odlučio je ostati pri zaključcima koji se odnose na sporne troškove.
20. U dopisu od 11. veljače 2011. tužitelj je podnio svoja očitovanja na izmijenjene zaključke iz izvještaja o reviziji.
21. Dopisom od 10. travnja 2012. odjel za vanjsku reviziju GU-a Informiranje odgovorio je da ostaje pri gotovo svim svojim zaključcima koji se odnose na sporne troškove.
22. Dopisom od 21. svibnja 2012. tužitelj je ponovno istaknuo svoje stajalište o prihvatljivosti spornih troškova.“

Postupak pred Općim sudom i pobijano rješenje

3. Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 8. studenoga 2012. tužitelj je pokrenuo postupak na temelju članka 272. UFEU-a i članka 340. stavka 1. UFEU-a kojim je tražio da se utvrdi da je Komisija odbivši sporne troškove povrijedila nekoliko s njime sklopljenih ugovora i da su stoga ti troškovi prihvatljivi te ih ne treba vratiti Komisiji.
4. Dana 24. siječnja 2013. Komisija je podnijela prigovor nedopuštenosti, na temelju članka 114. stavka 1. Poslovnika Općeg suda. Dana 11. ožujka 2013. tužitelj je podnio očitovanja na Komisijin prigovor nedopuštenosti.
5. Pobijanim rješenjem Opći je sud prihvatio prigovor nedopuštenosti koji je podnijela Komisija, ocjenjujući da tužitelj na dan podnošenja tužbe nije za to imao postojeći i stvaran pravni interes.

Žalbeni zahtjevi stranaka pred Sudom

6. Žalitelj zahtijeva od Suda da:
 - ukine pobijano rješenje;
 - vrati predmet Općem sudu na ponovno suđenje kako bi odlučio o meritumu i
 - naloži Komisiji snošenje troškova.
7. Komisija zahtijeva od Suda da žalbu odbije kao očito neosnovanu.

O žalbi

Argumentacija stranaka

8. Jedinstvenim žalbenim razlogom kojim se zahtijeva ukidanje žalitelj tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava zaključivši, u točkama 31. do 35., 37., 38., 42. do 45. i 50. pobijanog rješenja, da tužitelj u trenutku podnošenja tužbe nije imao postojeći i stvaran pravni interes za pokretanje postupka na temelju članka 272. UFEU-a i članka 340. stavka 1. UFEU-a.

- 9 Žalitelj tvrdi da je pravni interes koji se zahtijeva u okviru deklaratorne tužbe kojom se traži utvrđenje ugovorne odgovornosti Unije, na temelju članka 272. UFEU-a i članka 340. stavka 1. UFEU-a, poput one podnesene Općem sudu, drukčijeg sadržaja od pravnog interesa koji se zahtijeva za druge tužbe koje postoje u pravu Unije, poput tužbe za poništenje i tužbe za naknadu štete.
- 10 Prema žaliteljevu mišljenju, pravni interes koji se zahtijeva u okviru takve deklaratorne tužbe kojom se traži utvrđenje ugovorne odgovornosti Unije postoji kad je utvrđeno da ugovorna stranka ili njezin ovlašteni zastupnik ozbiljno, sustavno i opetovano osporavaju ugovorno pravo, a što razumno dovodi do nesigurnosti u vezi s postojanjem, opsegom i izvršavanjem prava zainteresirane stranke. Slijedom navedenog, za postojanje pravnog interesa za tužbu na temelju ugovorne odgovornosti ne traži se da je Komisija donijela konačni akt kojim se zadire u prava niti postojanje štete.
- 11 U ovom slučaju žalitelj smatra da njegov pravni interes nije hipotetski, nego postojeći i stvaran, s obzirom na to da su Komisijina opetovana osporavanja stvorila nesigurnost u vezi s postojanjem njegoza prava da plaće rukovodećeg osoblja knjiži kao neposredne prihvatljive troškove.
- 12 Imajući u vidu ta načela, žalitelj smatra da je Opći sud u točki 34. pobijanog rješenja, u vezi s točkama 45., 35., 37., 38. i 42., pogrešno primijenio kriterij pravnog interesa potrebnog za podnošenje tužbe za poništenje, odnosno postojanje konačnog akta. Žalitelj također smatra da je Opći sud u točkama 42. do 44. pobijanog rješenja pogrešno primijenio kriterij pravnog interesa potrebnog za podnošenje tužbe za naknadu štete, odnosno postojanje sigurne štete.
- 13 Žalitelj ističe da je Opći sud u točki 50. pobijanog rješenja pogrešno ocijenio da se njegov pravni interes može smatrati postojećim i stvarnim tek nakon što Komisija donese rješenje o povratu ili bilo kakav drugi akt. Takav bi zahtjev dugoročno doveo do pravne nesigurnosti za pojedince, s obzirom na to da bi oni bili primorani čekati donošenje rješenja o povratu iako je Komisija već ozbiljno, opetovano i sustavno osporila njihovo ugovorno pravo.
- 14 Komisija smatra da Opći sud nije počinio nikakvu pogrešku koja se tiče prava ocijenivši da žalitelj prilikom podnošenja tužbe za utvrđenje povrede ugovornih obveza na temelju članka 272. UFEU-a i članka 340. stavka 1. UFEU-a nije za to imao postojeći i stvaran pravni interes.
- 15 Kao prvo, Komisija ističe da Opći sud pobijano rješenje nije utemeljio na pretpostavkama dopuštenosti tužbe za poništenje. Osobito, Opći sud svoju ocjenu nije utemeljio na nepostojanju akta kojim se zadire u prava, u smislu članka 263. UFEU-a.
- 16 Kao drugo, Komisija tvrdi da nije osporila tužiteljeva ugovorna prava, s obzirom na to da nije izdala opomenu kojom zahtijeva povrat spornih troškova. Komisija u tom pogledu podsjeća da je člankom II.29. stavkom 1. predmetnih ugovora sklopljenih s tužiteljem određeno da „iznosi za koje se nakon tih revizija utvrdi da se duguju Komisiji mogu biti predmet povrata“. Na temelju te odredbe, sastavljanje nepovoljnog konačnog izvještaja ne dovodi automatski do povrata spornih troškova, s obzirom na to da Komisijine nadležne službe zadržavaju diskrecijsko pravo da zahtijevaju ili ne zahtijevaju njihov povrat. *A fortiori*, u ovom slučaju sastavljanje nepovoljnog izvještaja jedne od unutarnjih službi dok postupak revizije još nije bio okončan ne može se smatrati osporavanjem tužiteljevih ugovornih prava. Naposljetku, Komisija ocjenjuje da još ne postoji nikakav spor između ugovornih stranaka s obzirom na to da nijedna od njih nije poduzela konkretne mjere kojima se traži primjena ugovorne odredbe u pogledu koje među strankama postoji neslaganje.
- 17 Kao treće, Komisija drži da činjenica da ona još nije izdala opomenu ne dovodi ni do kakve negativne posljedice za žalitelja. Ta situacija ne uzrokuje nikakvu pravnu nesigurnost s obzirom na to da, s jedne strane, za Komisijinu mogućnost da zahtijeva povrat vrijedi zastara u skladu s ugovornim nacionalnim pravom, i, s druge strane, mogući nalog za povrat podvrgnut je cjelovitom sudskom nadzoru.

Ocjena Suda

- 18 Uvodno valja istaknuti da tužba podnesena tajništvu Općeg suda 8. studenoga 2012. predstavlja deklaratornu tužbu koja se temelji, osobito, na članku 272. UFEU-a. Naime, kao što je to istaknula nezavisna odvjetnica u točki 16. svojeg mišljenja, tužbom koju je podnio Općem sudu tužitelj od Komisije ne zahtijeva da nešto učini ili propusti, već zahtijeva utvrđenje suca Unije koje će ga ovlastiti da zadrži iznose koji su Komisiji već isplaćeni na temelju ugovora o kojima je riječ.
- 19 Vodeći računa o deklaratornoj naravi tužbe podnesene Općem sudu, potrebno je provjeriti je li sudac Unije nadležan za postupanje po takvoj vrsti tužbe, i to neovisno o tome što Komisija tijekom postupka pred Općim sudom ni tijekom ovog postupka nije podnijela prigovor nenadležnosti Općeg suda.
- 20 Naime, pitanje same nadležnosti suca Unije sudac mora razmotriti po službenoj dužnosti čak i kada to nijedna stranka nije zatražila (vidjeti u tom smislu presude Njemačka/Haute Autorité, 19/58, EU:C:1960:19, t. 488. kao i Ferriera Valsabbia i dr./Komisija, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78 do 228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 i 85/79, EU:C:1980:81, t. 7.). Usto, stranke su bile pozvane podnijeti svoja očitovanja o tom pitanju koje je Sud pokrenuo po službenoj dužnosti.
- 21 U tom pogledu Sud je već bio u prilici odlučiti da, iako u okviru arbitražne klauzule ugovorene na temelju članka 272. UFEU-a Sud može biti pozvan odlučiti o sporu na temelju nacionalnog prava primjenjivog na ugovor, njegova se nadležnost za odlučivanje o sporu koji se odnosi na taj ugovor ocjenjuje samo na temelju odredaba tog članka i odredaba arbitražne klauzule te na to ne mogu utjecati odredbe nacionalnog prava koje navodno isključuju njegovu nadležnost (presude Komisija/Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, t. 10. i Komisija/Feilhauer, C-209/90, EU:C:1992:172, t. 13.).
- 22 U skladu s člankom 272. UFEU-a, u vezi s člankom 256. UFEU-a, Opći sud nadležan je za provođenje postupka i odlučivanje u prvom stupnju, na temelju arbitražne klauzule sadržane u ugovoru sklopljenom od strane Unije ili u njezino ime, bez obzira na to radi li se o javnopravnom ili privatnopravnom ugovoru.
- 23 Iz prethodno navedenog proizlazi da članak 272. UFEU-a predstavlja posebnu odredbu koja omogućava pokretanje postupka pred sucem Unije na temelju arbitražne klauzule koju su stranke ugovorile za javnopravne ili privatnopravne ugovore i to bez ograničenja s obzirom na narav tužbe koja je podnesena sucu Unije.
- 24 Međutim, potrebno je provjeriti dodjeljuje li arbitražna klauzula iz ugovora o kojima je riječ Općem sudu ovlast odlučivanja o deklaratornoj tužbi koju je podnio žalitelj.
- 25 U skladu s arbitražnom klauzulom iz članka 13. ugovora o kojima je riječ, Opći sud ili Sud, ovisno o slučaju, nadležan je za odlučivanje o sporovima između Unije i ugovornih stranaka kad je riječ o valjanosti, primjeni ili tumačenju tih ugovora. Iz toga proizlazi da ta arbitražna klauzula ne ograničava nadležnosti Općeg suda ili Suda s obzirom na narav tužbe.
- 26 S obzirom na njezinu formulaciju, spomenutom arbitražnom klauzulom stoga se može uspostaviti nadležnost Općeg suda ili Suda za odlučivanje o deklaratornoj tužbi, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, koja se odnosi na spor između Unije i žalitelja o valjanosti, primjenjivosti ili tumačenju spomenutih ugovora.
- 27 U vezi s time, nedvojbeno je da se tužba koju je žalitelj podnio Općem sudu odnosi na tumačenje ugovora o kojima je riječ i, preciznije, na prihvatljivost spornih troškova s obzirom na te ugovore.
- 28 Opći je sud, međutim, u točki 33. pobijanog rješenja ocijenio da tužitelj nije dokazao da je na dan podnošenja tužbe za to imao postojeći i stvaran pravni interes koji zahtijeva pravnu zaštitu.

- 29 Žalitelj smatra da je Opći sud takvim stajalištem počinio pogrešku koja se tiče prava s obzirom na to da je u okviru deklaratorne tužbe za postojanje takvog interesa dovoljno utvrditi da jedna ugovorna stranka ozbiljno, sustavno i opetovano osporava neko ugovorno pravo, čime kod druge ugovorne stranke stvara nesigurnost glede postojanja i opsega tog prava. Ta je pretpostavka u ovom slučaju ispunjena, s obzirom na to da je Komisija ozbiljno, sustavno i opetovano osporila žaliteljevo pravo na povrat spornih troškova.
- 30 Komisija tvrdi da ona nije osporila žaliteljeva ugovorna prava, iz razloga navedenih u točki 16. ove presude. Komisija u bitnome tvrdi da, na dan kad je žalitelj podnio tužbu Općem sudu, ona još nije zahtijevala povrat spornih troškova izdavanjem opomene te da je o prihvatljivosti tih troškova bio u tijeku postupak revizije koji nije bio okončan, a čiji konačni izvještaj ni u kojem slučaju ne bi bio obvezujući za Komisijine službe za povrat na temelju članka II.29. stavka 1. ugovora o kojima je riječ.
- 31 U vezi s time, valja podsjetiti da tužiteljev pravni interes mora postojati, imajući u vidu predmet tužbe, u stadiju podnošenja tužbe jer je ona u protivnom nedopuštena (vidjeti analogijom i u pogledu tužbe za poništenje presude Wunenburger/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, t. 42. kao i Cañas/Komisija, C-269/12 P, EU:C:2013:415, t. 15.).
- 32 Međutim, prema utvrđenjima Općeg suda iz točke 34. pobijanog rješenja, na dan podnošenja tužbe nadležna služba Komisije još nije zahtijevala povrat s naslova troškova isplaćenih u okviru ugovora o kojima je riječ. Usto, Opći je sud u točki 35. pobijanog rješenja pojasnio da je u pogledu spornih troškova u tijeku postupak revizije, koja predstavlja samo prethodni i pripremni postupak, odvojen od postupka koji možda može završiti povratom, koji provode Komisijine operativne službe.
- 33 Usto, iz točaka 36. do 39. pobijanog rješenja proizlazi da na dan kad je žalitelj podnio tužbu taj postupak revizije još nije bio okončan te da je Komisijina služba zadužena za tu reviziju čak i nakon tog datuma nastavila sa žaliteljem dogovarati moguću izmjenu preliminarne zaključaka spomenute revizije.
- 34 S obzirom na okolnosti iz točaka 32. i 33. ove presude, žalitelj neosnovano tvrdi da je na dan podnošenja tužbe pred Općim sudom imao postojeći i stvaran pravni interes koji zahtijeva pravnu zaštitu.
- 35 Naime, s obzirom na to da je u pogledu prihvatljivosti spornih troškova i dalje bio u tijeku postupak revizije, čiji konačni izvještaj ne bi ni u kojem slučaju bio obvezujući za Komisijine službe za povrat, valja utvrditi da Komisija još nije konačno utvrdila troškove koje je smatrala neprihvatljivima, s obzirom na relevantne odredbe ugovora o kojima je riječ. I dalje je bilo dvojbeno može li i u kojoj mjeri Komisija zahtijevati povrat spomenutih troškova. Slijedom toga, žalitelj na dan podnošenja tužbe nije imao pravni interes.
- 36 Iz prethodno navedenog proizlazi da Opći sud nije počinio pogrešku koja se tiče prava ocijenivši da žalitelj na dan podnošenja tužbe nije imao postojeći i stvaran pravni interes koji zahtijeva pravnu zaštitu.
- 37 Iz svega prethodno navedenoga proizlazi da se žalbeni razlog koji žalitelj ističe u prilog svojoj žalbi ne može prihvatiti te da je slijedom toga valja odbiti u cijelosti.

Troškovi

- 38 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima. U skladu s člankom 138. stavkom 1. istog Poslovnika, koji se na temelju članka 184. stavka 1. tog Poslovnika primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

- 39 Budući da Komisija nije zahtijevala da se tužitelju naloži naknada troškova, potonji i Komisija snosit će vlastite troškove.

Slijedom navedenog, Sud (peto vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Žalba se odbija.**
2. **Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion i Europska komisija snose vlastite troškove.**

Potpisi